

Seg kan ikke skjønne, at man ved den Ændring, som her er bleven foreslaaet, og som iøvrigt røber den vedkommende ærede Talers (Bajer) sædvanlige Grundighed, opnaar det Allerringeste. Vi maa ogsaa husse vel paa, at vi ikke lade os berøre i denne Sag. Denne Sag er jo vor egen. Der er her Tale om den Modtagelse, der er mødt vor Adresse. — Seg er inderlig overbevist om, at det vil være et politisk Misgreb at følge den gjorte Indstilling.

Ordføreren (M. S. Larsen): Det ærede Medlem for Middelfart (Monrad) har idag, forekommer det mig, ikke havt sin sædvanlige gode Logik med sig. For det Første synes han at gaa ud fra, at Udvalgets Flertal foreslaar noget Nyt, men vi ville jo kun have tydeliggjort det, der bevistlig ligger i Straffelovens § 90. Vi give os ikke af med at kritisere Høiesteretsdomme, skøndt det i og for sig ikke er en Forbrydelse at gjøre det; men vi sige kun, at naar Høiesteret og Kriminalretten er gaaet ud fra en Opfattelse af Straffeloven, som ikke har været dens oprindelige Mening, kan der være Anledning til at foretage en Ændring (Monrad: Er det ikke en Kritik?) Ja, men saa udtales der en Kritik i mangfoldige Lovforslag, som fremlægges motiverede ved, at en eller anden Pragis synes at have været gjældende ved Domstolene, saa det kan aabenbart ikke være utilstedeligt. Men det, som var mest mærkeligt i det ærede Medlems Udtalelse, var dog det, at det skulde være en strafbar Uretkrænkelse at sige om Kongen, at han ikke staar over Partierne. Hvorfor skulde nu det være saa fornærmeligt? Jo, for saa siger man med det Samme, at Kongen ikke har Landets almindelige Bedste for Øie! Men det er en rent forkert Slutning. Sæt, at et Lands Konge har den levende Overbevisning, at et af Partierne vil Landets almindelige Bedste, medens det andet Parti arbejder paa en Revolution, en Omstyrning af det Bestaaende, af det Gode i det, saa er det jo indlysende, at det slet ikke er nogen Fornægtelse af det, som bør være Kongens Formaal, at han med sit Hjerte hænger ved det ene Parti. Nei, man kan meget godt sige, at han tilhører et af de politiske Partier, uden derfor at benegte, at han handler efter sin bedste Overbevisning om, hvad der baader Landet. Men jeg vil gjentage, hvad jeg sagde før, at jeg tror, at det er en ren forkert Tale, at Kongen, politisk taget, — og vi have jo kun at gjøre med ham som saadan — staar over Partierne. Nei, han er til enhver given Tid det Parti tilhørende, som han lader regjere, ligesom Frederik den Syvende under Ministeriet

Drsted var Høi statsmand af den gamle Slags, under Ministeriet Hall national-liberal og under Ministeriet Rotwitt nærmest bondevenlig. Seg tror, det er den rigtige konstitutionelle Opfattelse af Kongens Stilling. Iøvrigt er det ikke saaledes, at Domstolene have afgjort det Spørgsmaal, om det er fornærmeligt at sige, at Kongen ikke staar over Partierne. Hvis man kunde læse det ud af Dommene, havde man endda Roget at holde sig til, men det kan man ikke. Kriminalretten siger blot, at den citerede Passus, den paa-gjældende Udtalelse i Artiklen krænter den Kongen skyldige Uretlighed; om det er Formen eller Indholdet, kan man ikke se. Man ser kun, at Retten mener, at der er en saadan Uretlighed, som skyldes Kongen, og som man kan krænte paa strafbar Maade. Høiesteret anfører den samme Udtalelse og siger, at den maa anses for strafbar, navnlig naar den læses i Sammenhæng med hele Artiklen. Naar man læser hele Artiklen, saa ser man, at Artiklen gaar væsentlig ud paa at rette et skarpt, nærmest personligt, Angreb mod den Politiker, som for Tiden beklæder Formandspladsen i dette Thing, saa den Sammenhæng synes ikke at kunne gjøre Artiklen særlig majestatsfornærmende. — Den ærede Ordfører for Mindretallet (Kofen) rettede en Formaning til os paa denne Side om at vise loyalt Sindelag. Seg er overbevist om, at den Formaning er overflødig. Hvis man paa den anden Side gennemgaaende nærede et lige saa loyalt Sindelag, som jeg tror, at vi paa denne Side gjøre i det Hele taget, vilde Kongemagten her i Landet være usædvanlig stærkt grundfæstet. Det er ikke Tilfældet, at det skulde styrke paa loyale Følelser i Landet. Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem mener, at Andragendet gaar ud paa noget Umuligt. Det forlanger slet ingen speciel Opregning af, hvilke Handlinger der skulde være ærefornærmende og hvilke ikke. Nei, man fyldestgjør Formaalet paa en meget nem Maade, hvis man blot tilføiede efter Ordene „anden fornærmelig Udfærd“ i § 90: „af den i Straffelovens §§ 215—217 omhandlede Bestaaffenhed“; saa har man tydeliggjort, hvad det er, Straffeloven oprindelig har villet. Thi derom kan der ikke være Spor af Tvivl, at Straffelovens § 90 har henholdt sig til det almindelig gangse Begreb om Uretfornærmelser. Seg skal blot nævne et enkelt afgjørende Vidnesbyrd derom. Det er § 94 i Straffeloven. Den siger: „Begaas nogen af de i §§ 88—90 omhandlede Forbrydelser mod nogen anden af de efter Thronfølge-loven arveberettigede Prindsler eller mod nogen her i Riget boende Prindsesse, der hører til det danske Konge-